Хедър беше малко момиченце.

Една вечер тя се измъкна
от къщи и тръгна към гората.

Вървя, докато стигна до скалата
насред поляната, заобиколена от високи смърчове.
Покатери се до върха на скалата, седна удобно
и остана дълго там.

Седеше в тъмнината и осветяваше с фенерчето
си нощното небе, обсипано с безброй звезди.
Те искряха с вълшебна светлина и сякаш гледаха
с почуда надолу към Хедър и Земята.

Момиченцето се надяваше, че някой там,
далече горе сред звездите,
ще види светлината на нейното фенерче.




Хедър беше чела много за Космоса, за това,
как на Земята са идвали извънземни, вземали са хора
в своите космически кораби и са ги отвеждали със себе си.



Повече от всичко друго тя искаше да напусне Земята
и да прекара живота си в пътешествия сред звездите.
Затова включваше и изключваше своето фенерче,
включваше го и го изключваше...



То угасваше и



светваше...



Угасваше



и светваше.



Угасваше



и светваше.



Угасваше



и...



Оооо!